

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๗ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๔

สมณศักดิ์

ตั้งแต่ไปกรุงเทพฯ มาเริ่มเป็นวัดเรื่อย แผลกอยู่ ฟุ้งค้อยยังชั่ว วันนี้โทรไปบอก หมอเขามาฉีดยาให้ โห คันทมหตตัวเลย เมื่อวานนี้รุนแรงมากคันทัน เราคิดว่ามันคงหลาย อย่างบวกกัน พวกยาฝรั่งอะไรมาฉี้นแก้หัวนี้ด้วย แล้วก็อาหารทะเลด้วย บวกกันเข้า เลยคันทมหตทั้งตัวเมื่อวาน โอ้ คันทมากนะ ตอนเช้านี้บอกทางหมอโรงพยาบาลให้เขามา ดู ฉีดแก้คันทัน เราเคยไปฉีดที่อุดรฯ นี่หายนะละ มันเป็นมาจากกรุงเทพฯ โอ๊ย พองขึ้นมา อะไร ๆ เกาหมหต นันก็ไปฉีดที่อุดรฯ หาย นี่มาเริ่มขึ้นอีก แต่คราวนี้ไม่ถึงกับพอง เป็น แต่เพียงเป็นผื่นเต็มตัว คันทตลอดเลย นี่ให้หมอเขามาดูเป็นยังงัย ลองฉีดดู มันเคยหาย นี่นะ สักปี พ.ศ.เท่าไรน้ำมันคันทมากจริง ๆ คันทจนพองหมดทั้งตัวเลย

พอดีเป็นจังหวะที่ไปรับพัดยศในพระราชวัง ครั้งแรกก็ไปรับพัดยศในพระราช วัง เจ้าคณะใหญ่ที่วัดบวรฯ ให้โยมเอาจดหมายมาให้ ให้ไปรับพัดยศ เช่นมาบอกวันนี้ วันมะรืนให้ไปรับพัดยศ เราอ่านเสร็จแล้วไม่ตอบนะ พอวันพรุ่งนี้ออกเดินทางกลับมา เลย เขาโทรมาขู่ทางนี้ ขู่ทางเจ้าคณะจังหวัด เจ้าคณะใหญ่ที่วัดบวรฯ โทรมาขู่ทางนี้ ทำไมให้อาจารย์มหาบัวกลับไปเสีย ทางโน้นดูมา จนเจ้าคณะจังหวัดมาหาเราเองนะ ร้อนเหมือนกันนะ แต่เราไม่เห็นร้อน ฉะ พวกนั้นร้อนกันเอง ทางนั้นขู่มาทางนี้ ทางนี้ ไม่กล้าขู่เรา บอกแต่ว่าถูกทางโน้นดูมาขู่มา ว่าปล่อยให้พ่อแม่ครูจารย์กลับมาเสีย นัดให้ ไปรับพัดยศในพระราชวังวันนั้น ทางนี้ท่านก็แก้ดี เราก็จะแก้อย่างนั้นนี่วะ โอ๊ย ขโมย อะไร ตั้งแต่ท่านไปก็ไม่วู้ ท่านมาก็จะไปรู้ได้ยังงัย ขโมยอะไร ท่านกลับไปแล้วนี่ ว่า หลายแบบอยู่

เราก็บอก อ้อ ที่มานั้น มันคันทมันอยู่ไม่ได้ ไม่ไหวละคันทมาก ต้องรีบมาฉีดยาให้ พอมาถึงวันนี้วันหลังก็ไปฉีดเลย ค้อยหายไป บอกทางโน้นไปเสียซิ บอกว่าท่านป่วย ท่านไม่สบายท่านกลับแล้ว ว่าอย่างนั้นก็แล้วกัน ทางนี้จึงบอกไป ทางนั้นก็รอดตัว แต่ เราไม่ทราบรอดไม่รอด มันดีอย่างนั้นละ จากนั้นก็สั่งเลิก พระครูก็ไม่เอา อะไรไม่เอา นิตยภัตที่ถวายเดือนหนึ่งเท่าไร ๆ ไม่เอา เลิกหมหต เราบอกไม่เอาโดยประการทั้งปวง จดหมายเราบอกไปทางกรมการศาสนาอีก เขาก็ตอบรับมา แล้วอยู่ ๆ ก็มาขึ้นอีก มา ขึ้นพระราชญาณ เจ้าคุณชั้นสามัญไม่อยู่ ตั้งขึ้นชั้นราชเลย พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่ หัวละซิ โห ยังงัยกัน เราจึงได้รับ เรื่องเป็นอย่างนั้นนะ

ครั้งที่สองขึ้นเทพฯ ไม่อยู่ ข้ามอีกละ เป็นชั้นธรรมเลย ครั้งนี้ดูแล้วนะ ดูผู้ใหญ่ ทั้งนั้นละ เออนะเราจริง ๆ นี่มันจวนจะสมเด็จแล้วนะ วาจี้เลยนะ มีแต่ข้าม ๆ เจ้าคุณ

พระราชาคณะชั้นสามัญธรรมดาที่ไม่อยู่ ไปอยู่ชั้นราชเลย ตั้งชั้นราช จากชั้นราช ชั้นเทพ ไม่อยู่ชั้นชั้นธรรมเลย นี่ชั้นพรหมจะไม่อยู่นะ จะขึ้นสมเด็จจนะนี่นะ ข้ามคราวนี้ก็สมเด็จ แล้ว อย่าทำอีกนะบอกอย่างนี้เลย ตั้งเท่านี้ก็พอแล้วเราบอก เราแก่แล้ว ตั้งองค์ไหนก็ ตั้งไปเถอะ พระป่าพระดงจะมาครองตำแหน่งสมเด็จนี้ไม่เหมาะเลย อย่างนะ จวนแล้ว นะนี่เราบอกตรง ๆ บอกผู้ใหญ่ทางฆราวาส เท่านี้ก็พอแล้วเราบอกอย่างนี้ เดี่ยวเป็นได้จริง ๆ เป็นได้นะสมเด็จนี่

ก็คิดดูอย่างตั้งมานี้ ใครมีที่ไหนใช้ไหมล่ะ ข้ามชั้น ๆ เลย อันนี้ข้ามชั้นไปถึง สมเด็จ ธรรมแล้วก็พรหม ตั้งคราวนี้ก็สมเด็จ เราทำประโยชน์ให้โลกแล้วเราก็อใจ แล้ว สำหรับเจตนาดีของพุทธบริษัททั้งหลายมีพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เราก็อใจ เห็นทุกอย่างนั้นแหละ แต่เราไม่อยากยุ่ง ถ้าเป็นสมเด็จแล้วก็มีหน้าที่จะเข้าไปเกี่ยวข้องกับภายในอยู่โดยดี ตั้งแต่ชั้นธรรมนี้ก็เอาแล้วนะ ให้เข้าในวัง ชั้นธรรมนี้ก็เข้า เราก็อลบลีกลูกหาอายุวิธีการต่าง ๆ เราออกหนีได้เลย มีแต่พระพวกชั้นธรรมด้วยกัน เข้าไปในพระราชวังพิธีต่าง ๆ เต็มอยู่ในพระราชวัง เรารอดตัวได้องค์เดียว ถ้าชั้นสมเด็จนี่จะไม่ได้ชี้เข้าใจไหมล่ะ ถ้าชั้นสมเด็จแล้วไม่ได้ ปลีกอะไรไปน่าเกลียดทั้งนั้น นั่น มีแต่น่าเกลียด ๆ อันนี้ไม่น่าเกลียดเราก็ออกช่องนี้เสีย พอรอดได้ไม่มีการกระทบ กระเทือนเราก็ออก ๆ เสีย ถ้าถึงชั้นสมเด็จแล้ว โอ้ ไม่ได้ หลบยังงี้ก็ตามน่าเกลียด ๆ ดู ไม่ได้ว่างั้นเลย นั่นชิมันมีชั้นบังคับกันอยู่

วันนี้พูดถึงเรื่องคั้นแล้วไปนิยดา ให้ไปรับพัดยศในพระราชวัง หลบหนีเลย มาเลย เรียกว่าเลิกหมดเลย พระครู เลิกโดยประการทั้งปวง แต่ชั้นพระราชาคณะนี้ไม่ได้ชี้ ท่านรับสั่ง คือไม่ผ่านมหาเถรสมาคมเลย คือตามธรรมดาตั้งพระราชาคณะนี้ต้องผ่าน มหาเถรสมาคม อันนี้ไม่ผ่านนะ รับสั่งบั้งมาเลย ข้ามมาหมด แล้วเป็นกรณีพิเศษด้วย ทางมหาเถรสมาคมตั้งไว้เรียบบร้อยหมดแล้ว เวลาท่านจะเอาท่านก็สั่งผ่านบั้งเลย ข้ามหมดมาเลย เป็นชั้นราชเลย ทีนี้ก็จะทำใจเรา เราทำทุกอย่างเรามีเหตุผลทุกอย่างนี่นะ ผลได้ผลเสียเป็นยังงี้ รับเป็นยังงี้ไม่รับเป็นยังงี้ พิจารณาแล้วตกลงต้องรับ ผลทางนี้ ดีทั่ว ๆ ไป สำหรับเราอะไรมันก็อย่างนั้นแหละ เกี่ยวข้องกับโลกเราก็อทำประโยชน์ให้โลก โลกจะมีได้มีเสียยังงี้เราต้องคำนึงทางโน้น แล้วตกลงก็ต้องยอมรับ

นี่จวนแล้วนะ เราก็อยังไม่ตายด้วย จวนเข้ามาแล้ว มันใกล้ช่องนั้นแล้ว เพราะ ฉะนั้นถึงชู่เอาไว้ เรียกว่าชู่ก็ได้ ชู่ผู้ใหญ่ฝ่ายฆราวาสผู้ใหญ่ที่ใกล้ชิดกับวงนี้ละ ชู่ไว้ เรา อยู่ตามสภาพของเราเหมาะแล้ว ตั้งกรรมฐานขึ้นเป็นเจ้าฟ้าเจ้าคุณอย่างนี้เราก็อไม่ค่อย สะดวกใจนัก เราเล็งดูกรรมฐานสายของเรามันจะเป็นบ้าเข้าใจไหมล่ะ เราไม่ได้คิดแต่ เราเรายังคิดอันนี้ เดี่ยวกรรมฐานองค์นั้นก็อยากได้เจ้าฟ้า องค์นี้อยากได้เจ้าคุณเข้าไป

ละซี อยากรู้ธรรมมันจะไม่มี นั่นเราคิดไปหมดนะเรื่องเหล่านี้ แต่นี้เรารับด้วยความจำเป็นเฉย ๆ คิดไว้หมดแล้ว

เรื่องกรรมฐานให้เหมาะสมจริง ๆ ไม่ต้องตั้งอะไรแหละ ตั้งธรรมให้หาเอง ให้หาเองในนี้เลย ตั้งตรงนี้ให้หาตรงนี้ ตั้งตรงนี้เป็นขึ้นตรงนี้เอง อันนั้นเหมาะกรรมฐาน อันนี้ก็มีเขียนอย่างมาจากครั้งพุทธกาล พระพุทธเจ้าทรงตั้งสมณศักดิ์ให้พระที่ว่าเอตทัคคะ คือความเลิศ เป็นฐานะอันเลิศ เป็นฐานที่เลิศ เอตทัคคะ เป็นผู้เลิศในทางนั้น ๆ องค์นั้นเลิศทางนั้น ๆ ท่านก็ตั้งเป็นสมณศักดิ์ให้ อันนี้ที่ได้เรื่องราวมาจากนั้นละที่มาตั้งพระตั้งอะไรนี้ แต่ที่นี้ก็มึนติดกันอยู่ที่ว่าในครั้งพุทธกาลที่พระพุทธเจ้าทรงตั้งเองนี้ ตั้งพระอรหันต์ทั้งนั้นนี้ ท่านไม่หลงท่านไม่ตื่น ที่ตั้งทุกวันนี้ โหย เหมือนเอาแก้วให้ลิงนั่นแหละ ตะครุบบีบ ๆ ๆ เลย สุดท้ายก็เป็นบ้ากันไปหมด เป็นบ้ายศละซี มันลามปามไปอย่างนั้น

เรื่องกิเลสเร็วนะ เร็วมากทีเดียว มองไม่เห็น ถือเป็นเกียรติเป็นความดีความดีไปหมดเลย ความดีของกิเลสกับความดีของธรรมต่างกันยังไงบ้างไม่คิดนะ นั่นมันต่างกัน ครั้นตั้งมาแล้วก็เป็นบ้ายศไปเสีย ไม่ได้หันไปหาธรรมนะ พระพุทธเจ้าตั้ง ท่านพอแล้วนี่ พระสาวกดูเหมือน ๘๐ องค์ที่ทรงตั้งเป็นเอตทัคคะ นอกนั้นไม่ตั้งอีกเลยนะ ตั้งเพียงเท่านั้น ๘๐ องค์ อสีติมหาสาวก พระสาวกเรียกว่าที่ใหญ่ที่สุด ๘๐ องค์ อสีติแปดสิบ มหาสาวกคือสาวกที่ยิ่งใหญ่ว่างั้นเถอะ เป็นผู้สิ้นกิเลสด้วย ๘๐ องค์ พระพุทธเจ้าทรงตั้งนะ นั่นละนิสัยवासนาของพระต่างกัน

พระองค์ทรงตั้งพระองค์จะเล็งดูเสียก่อนนะ เล็งญาณดู เด่นมานี้เป็นมายังไง ๆ เด่นมานี้เป็นมายังไง ฐานของท่านมีนี่ ท่านตั้งความปรารถนาไว้แต่เริ่มแรก ถ้าเป็นพระอรหันต์แล้วเป็นไปเลยก็มี เป็นแล้วก็ยังมีปลีกมีย่อย นิสัยवासนา มีปรารถนาสิ่งนั้นสิ่งนี้อะไร ให้ดีให้เด่นทางไหน ๆ ก็มี ที่นี้เวลาเป็นผลขึ้นมากก็เป็นไปทางนั้น ความปรารถนาของท่านสำเร็จแล้ว เมื่อถึงขั้นอรหัตภูมิแล้ว เต็มนั้นแล้ว นิสัยवासนามียังไงก็ออกมาตามกัน ผู้มีความลึกต้นหนาบางอะไรเกี่ยวกับเรื่องทำประโยชน์ให้โลก เรียกว่านิสัยवासนา ท่านก็เป็นไปตามของท่านเอง เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงทรงตั้งตามนั้นเลย ไม่ใช่ตั้งสุมสุมสุมห้านะพระพุทธเจ้าตั้ง

ที่ตั้งก็เป็นพระอรหันต์เสียด้วย ท่านไม่ตื่นเต้น ตั้งอะไร ก็เสริมเพื่อเป็นสิริมงคลแก่ชาวโลกชาวพุทธเราทั่ว ๆ ไปเป็นสำคัญมาก สำหรับให้ท่านยินดียินร้ายท่านไม่มีแหละ มีอะไรท่านพอแล้ว อะไรมีแต่ส่วนเกินทั้งนั้น ตั้งไปไหนเกินหมด ไม่ว่าตีว่าชั่วเป็นส่วนเกินไปหมด ๆ พอดีตั้งแต่ธรรมชาติที่บริสุทธิ์สุดส่วนแล้วนั้น พอดีตลอดเลย ไม่มีอะไรมาเพิ่ม ตัดออกไม่ได้เพิ่มไม่ได้ นั่นที่ท่านว่าไม่ยิ่งหย่อนต่างกัน เสมอกันหมด

คือธรรมชาติอันนี้ เพราะฉะนั้นเมื่อถึงชั้นพระอรหันต์ตมเท่านั้นก็เป็นมหาวิมุตติมหา
นิพพานหรือเป็นธรรมชาติล้วน ๆ เสมอกันไปหมด เราจึงเคยเทียบให้ฟัง เหมือนกับ
น้ำมหาสมุทรทะเลหลวงนั้นแหละ รายใดก็ตามเมื่อบำเพ็ญบารมีเต็มแล้ว เข้าจุดนี้แล้ว
เป็นมหาวิมุตติมหาวิมุตติเหมือนกันหมด หรือธรรมชาติเหมือนกันหมด ไม่มีอะไรยิ่ง
หย่อนกว่ากัน

เราจึงเทียบ เหมือนกับน้ำที่ไหลลงมาจากสายต่าง ๆ ทั่วโลก ไหลลงสู่มหาสมุทร
เวลายังไม่ถึงก็ว่า แม่น้ำสายนั้น ๆ ว่าไป พอเข้าถึงมหาสมุทรแล้ว เป็นมหาสมุทรอัน
เดียวกันหมดเลย จะเรียกแม่น้ำสายใดอีกไม่ได้ แม่น้ำหนึ่งยกขึ้นมาก็ยกขึ้นมาจาก
มหาสมุทร นั่นเป็นอย่างนั้น ที่นี้จิตวิมุตติก็แบบเดียวกัน อันนี้เสมอกันหมด ส่วนปลีก
ย่อยที่ท่านทรงตั้งเอาทศคณะให้เลิศไปคนละทาง ๆ เป็นนิสัยวาสนาของท่าน ที่ทำความ
ปรารถนาไว้แต่เริ่มต้น เมื่อสำเร็จอรหันต์แล้วก็ขอให้มืออย่างนั้น ๆ มีฤทธาศักดานุภาพ
หรือมีสติปัญญา มีอะไร ๆ ท่านมีความปรารถนานั้น ๆ เวลาสำเร็จแล้ว พระพุทธเจ้า
ทรงเล็งญาณดูตั้งตามนั้น ๆ ไปเลย อย่างนั้นนะ ไม่ได้ตั้งสู่มสู่มท่านะ

นั่นท่านหาธรรม ๆ ก็เห็นธรรม ๆ เรื่อยมาอย่างนั้น ผู้หากิเลสหาไฟนหาไฟก็มี
แต่ไฟแต่ไฟเผาไหม้ทั่วโลกดินแดน มันของเล่นเมื่อไรวะ สามแดนโลกธาตุนี้คือกอง
เพลิง กิเลสเป็นผู้เผาสัตว์โลก มันเอาอะไรมาล้อมมาแผ่เอาน้ำตาลมาเคลือบให้เป็นบ้า
อีก ทางข้างหลังนี้ก็ไฟเผาขึ้นไป ๆ ทางนี้ก็ล่อไปเรื่อยหลอกไปเรื่อย ทางนี้เป็นบ้าไป
เรื่อย ทางนี้เผาไปเรื่อย ไม่มีใครมีความสุขในโลกอันนี้ว่างั้นเลย พุดตามธรรม เราพุด
ตามธรรมเอาธรรมจับ ไม่มีใครมีความสุขในโลกอันนี้ สูงขนาดไหนความทุกข์มีแทรก
อยู่ตามชั้น ถ้างงไม่พ้นจากถึงขะนี้เสียเมื่อไร ถึงขะนี้ก็คือไตรภพ กามภพ รูปภพ
อรุภพ เรียกว่าถึงขะที่ยิ่งหย่อนต่างกัน หากเรียกว่าเป็นถึงขะด้วยกันในแดนสมมุติ
นี้ เป็นสิ่งที่เจือด้วยทุกข์ทั้งนั้น

ที่นี้มองไปที่ถึงขะมันเป็นกองขี้เลยจริง ๆ ก็มี ไม่ใช่ถึงขะ อาจมีสิ่งนั้นสิ่งนี้
ประสมประเสกก็มี ประเภทหนึ่งมีแต่กองขี้เลยก็มี ถังนั้นถึงขี้เลย นี้ผู้ที่ทุกข์มาก ๆ ทำ
บาปทำกรรมมาก ๆ เป็นถึงขี้ไปเลย ถ้าหย่อนกว่านั้นลงมาก็เป็นถึงขะ มีขี้ฝุ่นขี้ฝอยจับ
โยนลงถึงขะบ้างอะไรบ้าง อย่างที่เขาเก็บไว้ตามนั้น มันหลายประเภท ถึงขี้ก็มี ถึงขะ
ก็มี มันกองอยู่ในโลกอันนี้จะว่าไง โน่นเวลาธรรมจักษุขึ้นมาแล้วมันเห็นหมดจะว่าไง ปิด
ได้หรือ ดวงเดียวเท่านั้นก็จำหมดแล้ว ไม่สงสัยแล้ว ใครจะมาลบล้างท่านได้จิตดวงนั้น
จะไม่ให้รู้ให้เห็น เมื่อเป็นอย่างนั้นทำไมจะพุดไม่ได้ ก็เห็นจิง ๆ อยู่มันจะไม่ให้พุดได้ยัง
ไง

คนตาบอดไม่เห็นมันยังเอามือคลำได้ อันนี้เห็นอยู่จะไปคลำหาอะไร แน่ คำว่าคลำคือสงสัยเข้าใจไหม คลำหาอะไร สงสัยหาอะไร ก็เห็นอยู่ ถ้าคนตาบอด ว่านี่นะ ๆ ไหน ๆ มันก็เอามือคลำ คือตาไม่เห็นขอให้ได้มือคลำ อ้อ เป็นอย่างนี้นะ คนตาดีจะคลำอะไร มองดูก็เห็นอยู่ นี่ นั่นละท่านผู้ตาเลืตาประเสริฐมองบ๊ีบเท่านั้นไม่ต้องคลำ นั่นละท่านตานั่นละเห็นดู ดูถึงขยะ วัฏจักรนี่คือถึงขยะ เทียบกันชินะ อันนั้นเป็นยังงี้ ถึงต้องมาพูดเหล่านี้ว่าถึงขยะ มันต่างกันยังงี้บ้าง แล้วจะไปเป็นบ้าอะไร เขานินทาที่เป็นบ้า เขาสรรเสริญก็เป็นบ้า บ้าทั้งชั้นทั้งล่อง ใช้ไม่ได้ เพราะฉะนั้นพวกที่เป็นบ้ากับเขาก็เป็นถึงขยะเหมือนเขาละซี ถ้าไม่เป็นบ้า อะไร ๆ มันก็รู้อยู่ถึงขยะ อะไรเลศก็รู้ อยู่จะไปหาลูบหาคำหาอะไร ท่านไม่ลูบไม่คลำ

นั่นละธรรมชาติจริงขนาดนั้น เข้าใจจิตดวงใดบ๊ีบนี้มันจะพร้อมทันทีเลย ไม่ต้องหาใครมาเป็นสักขีพยาน เรื่องความรู้ความเห็นในหัวใจดวงนี้ไม่ต้องไปหา หาอะไรหาจากคนตาบอดได้เรื่องอะไร ถ้าว่าหาจากคนตาดี ก็เรตาดีอยู่แล้วไปหาที่ไหน แน่ มันก็มีอย่างนั้น นี่ละธรรมชาติพระพุทเจ้าเลิศขนาดนั้นละ เพราะฉะนั้นจึงทรงท้อพระทัยละซี เหมือนหนึ่งว่าสัตว์โลกจะรู้จะเห็นไม่ได้เลย จะไม่มีใครสนใจเลย แต่ครั้นพิจารณาไปแล้วก็เห็นอย่างว่านั่นแหละ อย่างที่เคยเทียบนั่นแหละ ไม่มีดีไม่ดำเสียทั้งหมด ยังมีขยับ ๆ แยะ ๆ อยู่จุดนั้นจุดนี้ ไปดึงเอาถอนเอา ๆ จากดงมืดป่ามืดภูเขามืดนั้น ไปถอนเอาจากนั้นไป อันไหนที่ไม่ไหวก็ทิ้งไว้เสีย เอาเฉพาะที่ได้ พอได้แล้วก็ถอดไป ๆ

นี่ละพระพุทเจ้ามาตรัสรู้แต่ละพระองค์มาถอดเอาอย่างนี้นะ ไม่ใช่มายกเอาหมดทั้งภูเขา ยกไม่ได้แน่ มันแน่นหนาขนาดไหนความมืดตื้อของมัน ความทึบของมัน แล้วยาเคลือบน้ำตาลก็แผงอยู่ในนั้นหมดให้หลงอยู่ตลอดเวลา คือมันไม่มีอะไรจะเทียบ คำว่าธรรมแท้แล้วไม่มีอะไรเทียบ เวลาท่านยังครองชั้นธออยู่ก็เรียกว่า พระพุทเจ้าบ้าง พระอรหันต์บ้าง พระปัจเจกพุทเจ้าบ้าง ก็เรียกอย่างนั้นเวลาครองชั้นธอนี้ พอออกจากนี้บ๊ีบแล้ว คือครองชั้นธอที่ธรรมธาตุนั้นแล้วนะ สมบูรณ์แล้ว แต่เจือปนด้วยสมมุติอยู่ ที่ยังรับผิดชอบ ไม่ได้เจือปนด้วยการคละเคล้ากัน ชิมซาบกันนะ ท่านไม่มีอย่างนั้นไม่มี แต่ความรับผิดชอบท่านมี หากเป็นหลักธรรมชาติเองในความรับผิดชอบ

อย่างที่เรายกตัวอย่างให้ดู ปุณฺชนกับพระอรหันต์นี้ไม่ได้ผิดกันเลยก็คือ สัญชาติญาณที่รับผิดชอบ แต่สำหรับปุณฺชนนี้รับผิดชอบด้วยยึดถือด้วย ท่านไม่ถือ อุปาทาน ท่านไม่มี แต่สัญชาติญาณที่รับผิดชอบในอวัยวะของตัวเองนี้มี นั่นมี เช่นอย่างพระอรหันต์สิ้นนี่นะ ท่านจะไม่ยอมให้ล้มเหมือนกันกับคนทั่ว ๆ ไป ท่านจะพลิกจะแพลงจนกระทั่งสุดวิสัยที่จะล้มท่านถึงจะยอมล้ม ถ้าสิ้นไปนี้ปล่อยเลย เราละกิเลสได้แล้วปล่อยเลย อยู่ ไม่ใช่อย่างนั้นเข้าใจไหมละ ถ้าอย่างนั้นก็พระอรหันต์นอนแผ่ซี้ตมซี้

โคลนนะซีไซ้ไหม นี่ละอันนี้เหมือนกัน เวลาสิ้นนี้ปั๊บ การช่วยตัวเองจะมาทันที ทั้ง ๆ ที่ไม่มีอะไรยึดถือแหละ มันหากมีของมัน ความรับผิดชอบของมันในขั้นตอนนี้มี

อย่างเช่นก้าวไปนี่กำลังจะเหยียบบลงที่นี้ พอตีเห็นรากไม้อยู่นี่หรือเป็นจริง ๆ ก็ตาม เช่นอย่างรากไม้นี้ก้าวลงกำลังจะเหยียบบลงนี่ก้าวสูง ท่านจะโดดพับเลยไม่เหยียบหรือเป็นสัตว์อย่างนี้ก็เหมือนกัน กำลังจะเหยียบบลง จะเหยียบหัวสัตว์ ท่านก็พับเลย ท่านจะไม่เหยียบบลง พับ ๆ เช่นงูนี้ก็คือช่วยตัวเอง เหมือนงูนี้ท่านจะโดดพับเลย กับหัวเราะเหมือนกัน เพราะอันนี้เป็นสมมุติทั้งนั้น โลกเขาใช้ยังงี้ก็ต้องใช้อย่างเขา เป็นหลักธรรมชาติไม่ใช่แกล้งนะ เป็นหลักธรรมชาติ นี่เป็นโลกสมมุติ แต่ภายในใจต่างกัน

เช่นอย่างตกใจอย่างนั้นะ คนทั้งหลายตกใจนี้ จิตใจจะร้อนวูบด้วยกันทุกคน มันตกใจจนสุดขีดนั่นนะ ท่านจะแหยบทราบเท่านั้น เพียงแหยบ สังขารเตือน หรือสัญญาจำได้ว่าเป็นนั้น แหยบเท่านั้น อันหนึ่งก็จะทำงานพร้อมกันเลย เช่น พอหลบ-หลบ พอหลีกเลี่ยง พอโดด-โดด นั่น ก็อย่างนั้น หากเป็นแต่เพียงแหยบเท่านั้น ไม่มีอะไรไหวในใจของท่าน มันต่างกันอย่างนี้ ส่วนปุณฺณนี้ไหว นี่ที่ว่าเหมือนกัน คือสิ้นหนึ่ง ปุณฺณกับพระอรหันต์จะเหมือนกัน ช่วยตัวเองจนสุดขีด ไม่ควรล้มไม่ให้ล้มเหมือนกัน เช่นจะไปเหยียบอันตรายเหมือนงูนี้พับเลย อย่างเดียวกัน ไม่ผิดกันละอันนี้

ยังมีในตำราเราก็เห็นนี้ อย่างงั้นซีที่เขียนมาเห็นใหม่ละ พระอรหันต์นอนหลับแล้วไม่ฝัน ถ้าฝันไม่ใช่พระอรหันต์ อย่างนี้ก็เอามาพูดได้นะ เห็นนี้ในหนังสือ ดูอยู่ในบุพพสิกขานั้น เราเห็น หลักธรรมหลักวินัยอะไรมีธรรมะเจือปนไปด้วยในนั้น ๆ เป็นภาควินัยเป็นภาคธรรมะ อยู่ในบุพพสิกขา ว่าพระอรหันต์นอนหลับไม่ฝัน ถ้ายังฝันอยู่ไม่ใช่พระอรหันต์ ว่าอย่างนั้นแหละในหนังสือ ก็คำฝันก็เป็นเรื่องของขั้นไม่ใช่หรือ ก็ขั้นห้าเราตี ๆ มันก็เหมือนโลกทั่ว ๆ ไป แต่ว่าขั้นที่เป็นสิริมงคลไม่เป็นสิริมงคลต่างกันตรงนี้พอมีจิตแทรกเข้ามา

อย่างที่ท่านพูดถึงเรื่องเหตุที่จะทำให้ฝันมีอยู่ ๕-๖ ประการอย่างนี้ หนึ่ง ราคะกำเรบก็ฝัน ทำให้ฝัน แล้วอะไรอีก ๕-๖ ข้อเราลืมแล้วเดี๋ยวนี้ละ แล้วอธิษฐานให้ฝันก็ฝันอันหนึ่งนะ แล้วคนมีบาปมากก็มีบันดลให้ฝันได้ มีบุญมากก็มีบันดลให้ฝันได้ เทวดาบันดลให้ฝันได้อย่างนี้นะ มีอยู่ในหนังสือ มันก็เกี่ยวกับขั้นนี้ เกี่ยวกับขั้น มันฝันด้วยธรรมดาก็มี ฝันอย่างมีเหตุมีผลอย่างที่ว่านี้ก็มี ทีนี้พูดถึงว่าพระอรหันต์นอนหลับไม่ฝันก็ต้องหมายถึงความฝันทั่ว ๆ ไป ไม่ฝันได้ยังงี้อันนี้ก็เป็นธาตุเป็นขั้น ก็กลับได้ตื่นได้เหมือนกันกับคนเราเพราะเป็นเรื่องของขั้น ซาคโร ซาคโร มันยังตีบ้ำไปอีกนะ ผู้ตื่นอยู่ตลอดเวลา พระอรหันต์ท่านไม่นอน มันว่างนั้นนะ มันตีไปอย่างนั้น พระอรหันต์

ท่านไม่นอน เช่นอย่าง ซาคโร นี่ท่านตื่นตลอดเวลา เอาเรื่องตื่นของจิตของท่านที่
 บริสุทธิ์แล้วมาครอบเข้าในชั้นนี้ ท่านไม่นอนฟังซินะ อย่างนั้นชิมันฟังไม่ได้

นี่มันเห็นอยู่ในตำรานี้ว่าไง มันแฝงเข้าไป ๆ ทำไมจะไม่รู้ ก็ชั้นธรรมดาเหมือน
 เรา เอ้า ยกตัวอย่างเข้าอีกให้ชัด ๆ นะ อย่างยาเสพย์ติดนี้ องค์กรหันต์ท่าน-ท่านไม่ติด
 แต่ชั้นของท่านติดได้เหมือนคนทั่ว ๆ ไป ลองเอายาเสพย์ติดให้ไปกินดูซินะ กินครั้งที่
 หนึ่งที่สองเข้าไป ติดเหมือนกันกับโลกทั่ว ๆ ไป ชั้นนี้ ชั้นนี้เป็นสมมุติ มันควรแก่
 สมมุติทั้งหลายทั้งที่ตั้งชั่วอะไร มันควรติด-ติดได้ด้วยทั้งหมด ไม่มีชั้นใดจะพิเศษต่าง
 กัน เพราะเป็นเรื่องของชั้นด้วยกัน ส่วนจิตที่บริสุทธิ์แล้วท่านไม่ติด จะเอาอะไรให้ท่าน
 ติดท่านก็ไม่ติด

แต่เรื่องชั้นติด อันนี้ร่อย อันนี้ไม่ร่อย อันนี้น่าฉัน อันนี้ไม่น่าฉัน ชอบอัน
 นั้น ชอบอันนี้ เป็นกิริยาของชั้นที่แฝงออกไปจากหลักใหญ่คือผู้รู้ชั้น ประสาทส่วน
 นี้รับสิ่งเหล่านี้ ๆ รับอันนี้ ๆ มันแยกออกไปเป็นหน้าที่ของมันแต่ละอย่าง ๆ ส่วนธรรม
 ชาติที่บริสุทธิ์นั้น นั่นเป็นบริสุทธิ์จะเป็นอะไรไป เช่นอย่างเคยฉันอันนี้ ฉันมันชอบอันนี้
 คำว่าชอบคือว่าชั้นมันจะบอกของมันเอง อันนี้น่าฉัน อันนี้น่ากิน อันนี้ไม่น่ากิน มันจะ
 บอกของมันอยู่พื้น ๆ ของชั้นนี้ละ เรื่องจิตอันนั้นไม่ต้องมาพูด นี่ละอันนี้ละที่รับได้ที่
 ว่าติดได้เหมือนกัน กินให้ติด-ติดได้ ยาเสพย์ติดก็ติดได้ เรื่องชั้นติดแน่ ๆ เสมอกัน
 ทั้งหมด นับแต่พระอรหันต์ลงมาถึงปุถุชนคนหนา

เคยอะไรท่านก็ทำไป ถ้าเห็นว่าไม่มีความเสียหายอะไรท่านก็ทำไป เช่นอย่าง
 ท่านสูบบุหรี่บ้างหรือฉันทมาก อย่างพ่อแม่ครูจารย์มันฉันทมากนี้เป็นต้นนะ นี่ก็ยังถาม
 มาพวกบ้านี้ อย่างนั้นซี ก็สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องของธาตุของชั้น ไม่ขัดต่อประเพณีนิยม ไม่
 เสียหายแก่อย่างอื่นอย่างใด ท่านก็อนุโลมไปตามนั้น ก็ปล่อยไปตามชั้นเสียเข้าใจไหม
 ละ คืออนุโลมไปตามชั้น ชั้นเขาเคยยังงี้ก็กินไปจนกระทั่งวันตาย พุดง่าย ๆ ว่าฉัน
 แหละ อันใดที่จะไปสะดุดกับธรรมนี้ โอ้ย ไม่ต้องบอกกว้างนั้นเลย มันเข้ากันไม่ได้เลยว่า
 ฉันเถอะพุดง่าย ๆ ใ้เรื่องของชั้นเข้ากันได้ตลอด ควรติด-ติดได้ เอ้า เอาฝืนไปให้
 พระอรหันต์กินดูซี พระอรหันต์ไม่ติดแต่ธาตุชั้นของพระอรหันต์ติด นั้น

ให้ฟังกันทุกคนนะ เราพูดอย่างจ้ง ๆ นี่ละ ใ้เรื่องอันนั้นจะเอาอะไรให้ติดไม่
 ติด เป็นอฐานะแล้ว เลยทุกอย่างแล้วเลยสมมุติ อันนี้เป็นสมมุติ สมมุติต่อสมมุติเข้ากัน
 ได้ ควรแก่กันได้ ไม่ควรแก่กันได้ตลอดไป อันไหนควรกิน อันไหนไม่ควรกิน อันไหน
 ติด อันไหนชอบอันไหนไม่ชอบก็รู้ของมันอยู่ในชั้นที่มันใช้นั่นเอง นั้น สำหรับจิตที่
 บริสุทธิ์แล้วจะทำอะไรมันก็ไม่มีความกังวล เพราะเหล่านี้เป็นสมมุติทั้งหมด อันนั้น
 เป็นวิมุตติแล้ว จะทำยังไงให้เป็นก็เป็นไปไม่ได้แล้ว ยังงั้นซี เอะอะก็จะมาเหมาเอาหมด

ๆ ชั้นก็จะให้เป็นอรหันต์ด้วยกัน ชั้นก็เป็นชั้นจะเป็นอรหันต์ที่ไหน ฟังเอาซินะ นี้ เราถอดเอาความจริงมาพูด

เอ้า ถ้าว่าไม่จริง เอลองดูซินะ ใครก็รู้ด้วยกันทุกคน ใครชอบอะไร อย่งนี้ มันก็ทราบในชั้น พวกยาเสพติด พวกฝิ่นพวกเฮโรอีนอย่างนี้เป็นยาเสพติด ชั้นอันนี้จะติดได้ไม่สงสัย เพราะชั้นกับอันนั้นเป็นสมมุติด้วยกัน เข้ากันได้ติดกันได้ นั่นนะ เป็นยังไง แต่จิตที่ปล่อยแล้วไม่มีอะไรติด สามแดนโลกธาตุมันแบกมันหามหมด เวลา มันปล่อยไม่ได้มันยึดหมด เวลามันสลัดแล้วขาดหมด ไม่มีอะไรจะมาสืบทอดกันได้เลย เอาอะไรไปใส่ก็ไม่ติดอันนั้น จิตบริสุทธิ์กับชั้นมันต่างกันนะ จิตที่บริสุทธิ์กับชั้นทั่ว ๆ ไปกับโลก ก็เหมือนกับโลกทั่ว ๆ ไป ไป ถึงจิตบริสุทธิ์ ชั้นมันควรแก่สมมุติอยู่ยังงั้นมันก็ควรแก่สมมุติของมันอยู่ดี ๆ ไม่นอกเหนือไปจากนั้นได้เลย ที่เราพูดนี้ถ้าใครว่าไม่จริง ให้ค่าน

พอพูดนี้เราก็จับได้อย่างที่ว่า พอจับได้นี้แต่เราไม่ได้ประกาศตนว่าเราคือ พระอรหันต์ในเวลานั้นนะ เวลาอื่นเราไม่รับรอง เข้าใจไหม ยาชนิดหนึ่งแต่เราไม่ระบุละ มันกระเทือนบริษัทเขาไม่ดี เราจะบอกเสียว่ายาชนิดหนึ่ง คือน้ำดื่มน้ำจั้นเรานี้แหละ เขาขายตามโรงงานต่าง ๆ เอามาจั้น ที่นี้โยมเขาเห็นเราจั้นเขาก็เอามาให้อีกซิ เขาว่าเรา ชอบทำนะ เขาก็เอามาให้ ที่นี้ก็มาอยู่เรื่อย เราก็จั้นเป็นธรรมดา จั้นไป ๆ มันรู้สึกใน ชั้นของมันนะ จั้นไป ๆ มันรู้สึกมันติดกับยาประเภทนั้น โอ้ นี่ ๆ มียาเสพติดแทรก อยู่ในน้ำดื่มชนิดนี้นะเราบอกเลย อย่างอื่นไม่แสดง

แต่น้ำดื่มชนิดนี้ พอเวลามันต้องการมันดื่ม ๆ นี้มียาเสพติดอยู่ในนี้ นี้ถ้ากิน ไปนาน ๆ ไม่ได้กินอยู่ไม่ได้นะ มียาเสพติดนะนี้เข้าใจไหมละ นั่นนะชั้นมันบอกเอง มันหากบอกมันสืบเนื่องกันมันติดกันมันก็รู้อย่างนั้นแล้ว ใครเคยพูดไหมอย่างนี้ ไม่มีใครพูดอย่างที่ว่า จะว่าท่านเป็นพระอรหันต์แล้วท่านจะไม่ติดอะไรเลย อย่าหาเรื่อง หลับตามาพูดนะ ฟาดหน้ามันจะว่าจั้นนะ ถ้าพูดก็ให้ลืมตาพูดช้อยากว่าจั้น

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd